

572
1964/9

1964 ՄԱՅԻՆԵՅՅՈՒՆ

№ 10

აბუკრი

ვლადიმერ ასლაპიანი

ნახატები რეჟისორი ვახუშტის მიერ

— ბიკოს, მიწიდან ამოძვერი?— გაუკვირ-
დათ მშენებლებს, როცა პატარა კობა დაი-
ნახეს.

— მესერში გამოძვერი, ძია, ბავშვებმა გა-
მომგზავნეს,— თქვა კობამ.

— რაო, რა დაგაბარეს?— დაინტერესდნენ
მშენებლები.

კობა ჩუმად იღგა, ეწინოდა, ვაითუ, უარით
გამისტუმრონო, ბოლოს გაბედა და თქვა:

— ერთი ცალი აგური მომეცით!

— რად გინდა, ბიკო?— იკითხა კალა-
ტოზმა.

კობა უხერხულად შეიშმუნა.

— ბიკებს გვკირდება!

— რისთვის?

— თოჯინებს სასიერო ბალი გავუშენეთ,
გვინდა ბილიკზე დანაყილი აგური მოვა-
ყაროთ.

— ჰოო, გასაგებია!
კარგი საქმეა, მაგრამ
მთელი აგური დასამტ-
ვრევედ ცოდაო. ხომ
გაგვიბა: „წვეთი წვეთ-
სა ჰკარ, ზღვა ვახდე-
ბაო“, აგურს აგურს მი-
უუმატებთ და კედელს
ავაშენებთ. არა, ჩემო
ძმაო, დასანაყად ნამ-
ტვრევიც გამოგადგე-
ბათ; ავერ, იმ ქვა-ლორ-
ლის გროვაში ამოარ-
ჩიე და წაიღე!— ხარაჩო
დან გადმოსძახა კალა-
ტოზმა და ქაფჩა აამუ-
შავა.

გახარებული კობა
არჩევდა აგურის ნამსხ-

ვრევებს, ერთ ადგილზე აგროვებდა და ფიქრობდა:

— იმდენს მოვავროვებ, იმდენს, რომ თოჯინებს ერთი ღაზათიანი სახლიც წამოვუქმოთ.

უცებ იმ ნაყარნუყარში კობამ მთელი აგურიც შენიშნა. სწრაფად აიღო ხელში და მესერს ეშმაკურად გახედა, იქამდე რაღაც ოციოდღე ნაბიჯი იყო გასარბენი.

წავიდე თუ არა?—ფიქრობდა ის და ჩუმჩუმად მშენებლებს გახედავდა, ხომ არ მითვალთვალებნო. მისთვის არავის ეცალა, ყველა საქმით იყო გართული.

„წვეთი წვეთსა ჰკარ, ზღვა გახდებო“,— ჩაესმა კალატოზის ხმა და აგურს დახედა. აგური მართლაც არ იყო დასამტვრევად გასამეტებელი, ორივე ხელი მოხვია, გულზე მიიკრა და პირდაპირ მშენებლებისაკენ გასწია.

— ძია კალატოზო, მთელი აგური ვიპოვე!—ხუნეშით შესძახა დიდულვაშებიან კაცს და აგური დაანახვა.

— აბა, ვნახოთ,—თქვა კალატოზმა. ხარაზოდან ჩამოვიდა, აგურს დახედა და გაიღიმა.

— მთელია. საკვირველია, იმ ქვა-ღორღში როგორ იპოვე, ალბათ, ვილაცხს ვადაუყუა. მოდი, იცი რას გეტყვი? იმ კედელში ისე კონტად ჩავსვამ, რომ შენც მოგვწონება.

კალატოზმა აგური ჰაერში შეათამაშა, ხარაზოზე ავიდა, აყვანილ კედელს ქაფჩით დულაბი დაასხა და აგური დაადო, მერე ჩაქუნით ფრთხილად ჩაუკაუნა და ბიჭს თვლი ჩაუკრა.

— როგორ მოგწონს?

კობა აღტაცებას ვერ მალავდა. ვჩვენებოდა, თითქოს მისი ნაპოვნი აგური იმ კედელში ყველაზე კონტად გამოიყურებოდა.

ბ ვ ი რ ა ბ ი

ეზოს ერთ კუთხეში მშენებლებს ქვიშა მთასავით აეკოკოლავებინათ.

— მოდი, ამ მთაში გვირაბი გაუჭრათ!— შესთავაზა ბესომ ტარიელს.

— მერე?

— მერე შიგ გზა გაიყვანოთ და შენი

წითელი ავტომანქანა გაეუშვათ.

ბიჭებმა პატარა ნიჩბები მოიტანეს.

მთის იქიდან ბესო დადგა, მთის აქედან ტარიელი და გაჩაღდა მუშაობა. ბავშვებმა მთაში გვირაბი გათხარეს, გზა გაიყვანეს და დატყვანეს, რომ ავტომანქანას შეუფერხებ-

9368

ლად ევლო.

ტარიელმა მანქანა მომართა.

— აბა, ბესო, დახვდი!—გასძახა ტარიელმა მეგობარს.

მანქანა აფუგუნდა და გვირაბის მეორე მხარეს გაძვრა. ახლა ბესომ მომართა მანქანა და ტარიელისკენ გააქანა. კარგად ერთობოდნენ ბიჭები. ვინ იცის, როდემდე ითამაშებდნენ, რომ ერთი ამბავი არ მომხდარიყო.

უცებ გვირაბი ჩაინგრა და ავტომანქანა შიგ მოეტანა.

— ბესო, შენ დანგრევი?

— არა, ტარიელ!

— მაშ, რად დანგრა გვირაბი?

— მე რა ვიცი, ალბათ შენ დანგრევი!

— არა, ხელიც არ მიხლია!

— ცუდი გვირაბი იყო,—თქვა ტარიელმა.

— ჰო, ცუდი იყო.

— მოდი, ხელახლად გავიყვანოთ.

— კიდევ რომ დანგრევი?

— არა, ახლა უკეთ გავაკეთებთ!

მთის იქიდან ბესო დადგა, მთის აქედან ტარიელი და ისევ გაჩაღდა მუშაობა.

გზისკენ

გიორგი კაჭხიძე

სასკინოდად მიდის ბიჭი,
კოხტად გამოწვობილი;
წედალს ფეხი დაჭირა,
დასმრა ავტომობილი.

— ეოჩად, ეოჩად!—ჩამოსახის
სიდან ჩიტი წაწია.
ბიჭს ეამა, გაუცინა,
თავი მადლა ასწია.

— ფრთხილად, რეხო, წინ იცქიერ!—
უკან დედა მოსძახის.
მიდის ქვეყნის სისარული,
სისარული ოჯახის.

მიუხვია, მოუხვია,
ბადს გახვდა, გასწია...
გზა მიეცით, სვალდინდელი
საქართველას კაცია!

ნახატი ზურაბ უორჩხიძისა

დიდ კუს გვიგაღს მიხიმილ
იუჩის ქო ლეკგონტოკოს ღაბა-
ღებელიან 150 ჟელი შუბსკულა.

მიხილ ლაკონგონი

ააიღიი

მოჭფენია ყვითღდ ყანებს
ფოთოღდ ჯარი ქროღვით, ფრენით,
მხოღდ ტყეში ბნედ სიმწვანეს
ინახავენ ნაძვის ხენი.

გადმოკიდულ კღდის ქვემ ახღა,
საღ ყვავიღობს ტურთა ვეღი,
შუაღღისას ვეღარ ნახავთ
ისვენებღეს მიწის მხენეღი.
საღმე სოროს საპოვენეღად
მღღავრი მხეციც მიიჩქარის,
ღა ვეღს ნისღღში ვერცხღისფერეღდ
ღაჭფენია შუქი მთვარის.

თარგმნა ღავით გეგეღიღაქეა
ნახატი ღიმიჩიი ზარაუიიიიღისა

ქართულ საემაწვილო ჟურნალ „ჯეჯილს“
სამოცდათხუთმეტი წელი შეუსრულდა.
ჩვენი სასიკადალო ქართველი მწერლები
დიდი სიუვარულით წერდნენ და აქვეყნებდნენ
თავიანთ შემოქმედებას საბავშვო ჟურნალებში
ვბეჭდავთ რამდენიმე ნაწარმოებს „ჯეჯი-
ლიდან“.

მ

მე დასაუფლოთის-
კენ გადაისარა.
გრილმა სიაჟმა დაჭბურა და სი-
ცისისაგან განაბულმა ბუნებამ ტამოი-
ღვობა. ქალაქიდან საზაგარეკოდ მო-
სული ხალხიც კამოიშალა. სსუბად-
სსსვა ფერადოვან ტანსაცმლით აჭ-
რელად არემარე; ზოგი ტეისკენ,
ზოგი მინდურისკენ, ზოგიც გორაკების-
კენ მიეჩქარება, რომ დატკბეს ბუნების
მშვენიერებით.

ჩვენი ზატარა ტიტოც არ ჩამორჩე-
ნია სსუვებს. ის თავისი მოსუცი ზანით
მიეჩქარება ტეისკენ. ზანა დაჭბირებია
ერთ ძველისძველ ეკლესიის სკენებსა და

შით ცასცასებს: რაღაც ეურებდაცქვეტი-
ლი ბუქიდან ცოცსლად გამოიურებია.
— ბუ, ბუ!—ბღუის ტიტო და თან
ზანას გამოსცქერის, მაგრამ ზანა კი რა-
ღაც ფიქრებს მისცემია და შეშინებას არ
იმხნეებს.

— სა, სა, სა!—გაიკისკისა წკრია-
ლა სმით ტიტომ და გამოვარდა ბუქ-
ქიდან.

— აი, შე ცეცქო, შენა, უნდა შეკა-
შინებინე განა?—უთხრა ალერისასად
ზანამ.

ტიტომ ერთი კიდევ
გაიკისკისა და მოჭკურ-
ცსლა. ტეესე მშვენიე-
რი ბილიკი მიდიოდა.

ბ უ ლ წ რ ფ ე ლ ი ვ ა ს უ ს ი

ნიჟო ხსთიჟილი

იქ მიდიან. ტიტოს სისარულს სასლვა-
რი არა აქვს, ხან გაიქცევა, ხან კადას-
ტება, თითქოს განსაცდელი რამ დასუ-
დათ, და არის დიდ ამბავში.

ავერ შევიდნენ კიდევ ტეეში. ტიტო
დაწინაურდა, ჩაიძალა ბუქებში და უნდა
ვითომ შეაძინოს, მაგრამ თვითონვე ში-

ნახატი ზარბე შორჩინძისა
ტიტოც გაჭევა ამ ბი-
ლიკს, თან ზანას თვალს
არ ამორებდა.

— უი!—დაიძანა
უეცრად ტიტომ. შედ-
გა და მოძავად ზანას
დაუწყო ცქერა.

საყვარელი სამუცხლო

ლუგა მამაკალი

მე პატარა ქართველი ვარ,
კავკასიის მთების შვილი,
და განცხრომით სხვაგან უოფნას
ძირწეუნია აქ სიკვდილი.

ქართლ-კახეთი, იმერეთი,
გურია და სამეგრელო,
ვევლა ჩემი სამშობლოა,
საყვარელი საქართველო.

— სიდი, პანალო, სიდი!—უვირთდა ტიტო.
პანა მიუხსლოვდა.
— რა არის, შვილო, რად დიდუქი?—ჭკითხა პანამ ტიტოს.
— სიდი, პანა, სიდი!
— სიდი?

— დიხ, სიდი და მერე რა წვრილი, ნეტა როგორ უნდა
კავიდეთ?—ჭკითხა ტიტომ და პანას ცქერა დაუწყო.

— ჰო, მხელია, შვილო, ამ სიღმე ისინი კადიან, ვინც ეო-
კვლთუის მართალს ღანანრავობენ,—უთხრა პანამ.

ტიტომ ჯერ აათვალ-ჩაათვალაიერა სიდი და მერე პანას ნადვ-
ლიანად შესედა.

— რაო? ტუეილი სომ არ გიღანანრავია?—შეკითხა პანა
ხაფიქრებულ ტიტოს.

— არა,—ოდნავ წამოიძხა ტიტომ.

— მაშ, აბა კავიდეთ!—უთხრა პანამ და წაბულო ხელი ტი-
ტოს.

— არა, პანა, არა, ახლა ნუ, მერე... როდისმე... აკე მხეც
ჩადის, დაგვიანდება.—ხმის კანკალით თქვა ტიტომ და თავი
ხადუნა.

ამ სიტუაცებზე პანამ გაიღიმა და სმამოუღებელივ კამობრუნ-
და. ტიტოც მთელი გზა აღარ მოშორებია და დაღლიებული გვერ-
დით მისდევდა.

(ი. ტომილინის წიგნიდან)

აფერკონის ნახევარტონზე, რომელიც სო-
ლიდითა შეტრიალი კასიის ზღვაში, უსივარ
დრიდინ ამოდიოდა დედაიშვის უდიდესი სიმ-
დიდრე, ბუნებრივი გაზი. დაიცემოდა მეხი დედა-
იშვის ნაპარსს, აბრიალებდოდა გაზის შადრევან-
ი და გივსივებდა წლების მანძილზე.

რატომ მიაყვამაყვან აფერკონის ნახევარტონ-
ძელზე გივსივებდა გაზის შადრევანებში იმიტონ,
რომ ნახევარტონების თავში ნავთობის ქლაქა-
ქი — ბაქო დგახს ნავთობი და გაზი კი ახლო ნა-
თესვლები აჩიან. სადაც ნავთობია, იქ უნათოოდ
გაზიც არის.

შენ ვაკვირს ალბთ, რად გვიინდა გაზი, როცა
საწვავი მახალა სხვაე ბევრი გავქვს შეშა, ქვა-
ნახშირი, ნავთი. რით სჩიბია მათ გაზი?

აბა, გიხსენებ: ვიდრე თქვენს სამშარეულთა
გაზის ქურა დაიდგებოდა, დედა ალბთ ნავთი-
ქურაზე ამზადებდა სუშმელს, რამდენი ხანი
სჭირდებოდა ნავთქურაზე ცერძის მოშარეობა
ახლა კი დედა ვადაატრიალებს ქურის ოსენას,
გაქრავს ახანს, აბრიალებდა ცისფერი ალი და
ვიდრე შენ პირს დაიბან, ჩაიცვამ და მოვშარდები,
უცხო საუბრეე შუად არის.

გაიხსენებ, რა ბოლქვა-ბოლქვა ბოლს აფრქვე-
და ქარნებზე ქლაქაში, ცვიოდა ქვარტლის შავი
ფიოლები და ცვაპლი ნისლითი იფა ქურებში.
ახლა კი ცვაპლი ადარ ამოდს ქარნის მილები-
დან, ადარ იმურება ქლაქაი და სუფთაა პერტიც-
გარდა იმისა, რომ ნავთობს საწვავ მახალა-
ფერებებს ხაზში, მისგან შუადღება: ბენზინი, მანქა-

უჩინარი კვამლარი

ნათა საპიბი ზეთი, წამლები, პლასტმასა, ასფალ-
ტი, რეზინი და ვინ მოსთვლის კიდევ რა-
მოდა, იმიტონ, რომ იგი საჭიროა ხალხისათვის,
მას დასოკვე უნდა. ნავთობი სხვა საწვავ მახა-
ლასთან შედარებით ცოტა მოაოვება მიწის წი-
ალში. ქვანახშირი კი ნავთობზე უფრო ბევრია,
მაგრამ წიაღიდან მის ამოღებას და ადგილზე მი-
ტანას დიდი შრომა და ხარჯი სჭირდება. ამიტომ
არც ქვანახშირი ჩაითვლება საუფეთესო საწვა-
ვად. ხალხმა მოიძებნა ახალი საწვავი მასალა, რომ-
ელმაც შესცავდა ნავთობიც, ქვანახშირიც და
შეშეს. ეს განზღაურ გაზი! მაგრამ იგი ისეა ჩამა-
ლელი წიაღში, რომ მისი მიღება არცთუ იოლი
საქმეა.

ტულის ახლის, მიწის ხილარმეში, დააბლოებით
სამოც მეტრზე მდინარებს ხანძარი და აახს-
ტადუბიანი სიციხე დგას. იწყებს ხალხი ნახშირის
მძლავრი ფენა. რატომ სწევებს ახალი ამდენ ნახ-
შირს ტუფიღებდალდე? იმიტონ, რომ შერა ნახ-
შირი ცუდი ნახშირია. ის ნაყარს უფრო მეტს იწ-
ლავა ვიდრე სობობს. მისი ამოღება წიაღიდან
ხელსაუფელი არაა. პოდა, ხალხმა ვადაწვავტა:
ხელოს ასეთი ნახშირი შავ მიწაში დაიწყეს, სამა-
გიეროდ კი შუა გაზი მოაყვებო.

დიდებულნი საწვავია გაზი, როდენ ძალიან მი-
ზეზინი. ვერც ვაკვირებში ჩაყეტავ, ვინაიდან ზა-

ერივით ვაკვირება, ვერც ბაქენებზე დაწყო.
მაშ, რა გზით უნდა მიაწვდიონ ის ქარნებებსა და
ქლაქებებს? მოიფიქრეს, რომ ნავთობითი ისიც
მიღებით გაწვან ქლაქიდან ქლაქში. მომავალი
განზადების ტრასა ჩერ რუკაზე შეარჩიეს.
შემდეგ მატარებელი ჩაიტანეს იქ ისეთი სკელი
მილები, რომ შენც თავისუფლად ვატიტოლ შეგ.
მერე ვაგარეს ორბოები, მილები ენესისავას
გაწვინდეს, ვადაყრეს ისეთი მასალა, რომ ეანგს
ადარ შეეცამა ისინი, მიაღუდეს ერთმანეთს და
ჩააწვუნეს ორბოებში.

მაგრამ აი, გზაზე დაბრკოლება შეხვდათ, მდინარე
უნდა გადალახო. მაშინ ჩაიყვან ხალხმა სა-
ფუნიო სკაფანდრება, ჩაიტანეს მდინარის
უსყერტი მილები და იქ ჩააწვუნეს უცხო ვაშარ-
ბულ ბზარებში.

აუმაინებს ამ დიდ შრომას მიქანები უაღვი-
ლებდნენ.

ცოტა ხანელ და უცვლა ქარხანაში და უცვლა
სახლში უცვე მიუვანილია გაზი თავისი ფეხით. გა-
დატარაულ ოსენას, გაქარი ახანთა და ააბრია-
ლუ ლურჯ ალი.

ვქვაკო, შენმა თქანმა ვადაწვავტა ქლაქგა-
რე გასიარნება რამდენიმე დღით გასურ, მინ-
დვარ და გათილი დამე, იცხოვროთ კარაზი,
თიფეთური მდინარეში, რაზე მოაშარდებოდა გზა-
სი სპელებს გაზის შეშმობელი საქმე ძალზე
გაუბადა. იგილი ნახაო ქურას, რომელსაც თან
გაზის ხალიჩი აქლავს. ამ ხალიჩში თიფერი გაზი
ახსია. ერთი უბოებრტი გაცივებულ გაზი ერთ
რისს ბოილში ჩაიტვება. ანთე და სწვი რამდენიც
გინდა...

გაზს მაგარი ჭურჭელი სჭირდება, თითქმის თუ
გაუბადა. გასართოდება და კედლებს გახვებავს.
რაც უფრო დიდია გაზის ხალიჩი, მით უფრო
სკელი კედლები უნდა ჰქონდეს. აბა, იფიქრე, რა
ძნელაა ასეთი მძიმე ბალორების შორ გზაზე გა-
დალბა.

დაფიქრდნენ ინებრები, როგორ აქობონ ბუ-
ნებსა მობრტებში, რომ ადარ იფოს საჭიროა შე-
ნი გაზისაგან, რომელიც დაშარდება შეიღებო.
ნი გაზისაგან, რომელიც დაშარდება შეიღებო.

ეს რა სასწრაფო ბრიკეტია?
ერთი შეხედვით ჩვეულებრივ სახანო დრუ-

ბელს მგავს, წყლიან ტაშრიდან ამოღებულს, მაგ-
რამ თუ ხელს დაქერ, იქიდან ჩვენითვის უცხო
ნაყნობი მოყვითალი სითხის — გაზის წვეთები
ვაღმომიხვებება. კარგად თუ გარსწურე, ხეშში
მსუბუქე შეშუბლი დრუბებოდა შეგარება. სად
ეს რატეხილი და ხად ტრუბაჟიები მძიმე ფოდა-
დის ქურჭელი!

ხომ ხედავ, ადამიანებმა გაზი არა მარტო სი-
თხედ, არამედ მაგარ ნაჭრებაც აქციეს. ასეთი
ბრიკეტი ქვანახშირზე ნაცოლები შეტ სითხის
იძლევა. თანაც სად მისი წყება და სად ტროსო-
ბი შეი ნახშირისა და შეშის ბრევა?

ჩაიდნეს ასაღებულად საქმარისი ბრიკეტის
ახანათი კოლონიოტენა ნაჭრის ჩამოსტრა. აი,
რა მსურველუ ძალია ჰქონია ამაგარ გაზს?

გაზს არა მარტო საწვავად იყენებენ, მისგან ამ-
ზადებს რეზინს, ქსოვილებს. ასეთ სოკოლის
ნენში და ძიფე არ სჭირდება. გამობრტის ოტრის
ტანსაცმელს, წყსავას წებოს და წნების ქვეშ
ურავს თვას. თრას! დავუცვა წნების და ტანსაცმ-
ელს შუადა, შეეცრლა და გათოიფული. ატა-
რე, რამდენიც ვინდა, არასოდეს დაგაქუქვნი.
ნი გაზისაგან, რომელიც საშარეულის ქე-
რებში ლურჯად ბრიალებს, კიდევ უანბავი სა-
სარებელი ნივთების დამზადება შეიღებო.
ასეთია გაზი, ჩვენი უჩინარი მეგობარი.

ნახატი ლ. სარაძის

აპრილში მიწა თანხრად მორთო.
 ელავს ხახხას ველო,
 სიბალახოვ მოვიდა მარტო
 ერთი მოხუცერი კრელი.
 წიწვნის ევაზის, საშურის ფოთოლს,
 ტყეში შევსვლავს ვეღვს—
 შევარო, გახედა მოხუცერი თოთი,
 მის წინ ჩა აჩის ნეტავ?
 ცალ თებზე დავს და ახურავს ქული.
 თვის ვერ ხედავს და კისერს,
 დღე დადგება ბოთლის ცული
 თუ არ მოუვია შეისვე-
 დაიბნა, ვიღის ახლოვდა ქამა,
 თითქოს დახვნიდა ზეცა
 პატარა მოხუცერს.—ურჩისა და თამაშს.
 შიშისგან ელდა ცეცა.
 კონტრუკონტრუშით დავშვა თავვე-
 სირბილი მას ვერ დადღის,
 გზადავსა ზმუნს და კულხავს აქნეფს,
 იგერ გამოიწნდა საბლოც—
 დედა დავტყისა!—შინ უნდა იჯდე
 და ჭემაჩილი ლოკო,
 გრცხვენოდებს, როგორ დავაფრთხობ ასე
 მწერქიანაში სოკოს.

თარგმანი ევანგელური

ნახატი სარაძის

სხელიანკა მდინარის ნაპირს ცხოვრობდა და ძალიან უნდოდა
 ცურაქ უნეწო მდინარესთან, ნაპირზე ჩამოვდებოდა, ხე-
 ლეჩხვინს ცხელ ხელში ურედა, ველებს წაღობს ატანებოდა, ეს იყო
 მისი ცურვა. მდინარეში ღრმად შევსვლია კი ეწინადა.
 დედა ურჩია წაღობს ჩაუხვლიდა ცურვას ვერ ასწავლა, ხომ
 ხელდა, ურჩო ნაპირადან მდინარეზე მივტრია ახე, რომ არაფრის
 შეხვნიას.

— შენ დედა ხარ და ახლოვდი მე კი პატარა ვარ,—თავი იმართ-
 ლა ევადიანკა.
 სხელიანკა მდინარეზე დედა-შვილი და ხედავდა: ეხვებოდა გამოვრდა
 იგი, უნდა ავა ეყოფილი ჭუკი მიხვდიდა. სხელიანკამ იცოდა, ეს ქა-
 ები წინადაცა გამოცხადებია რომ ევინდა. იგი წაღობს შეტრიადა
 ქუბი უნოზად შეტრიადა დედას მდინარეში.
 დედაცო, პატარა ქუბი როგორ ცურავენ ასე კარგად?
 ქუბის სხელიანკა.
 — ქუბის ველებზე პაწია ნახვება აქო, რომ უნდა იცურაინ.—
 ურჩისუა დედა.
 — მდინარე არ ეწინადა ღრმა წაღობს შევსვლინ?

რომორ
იცნაველა ცურვა

მოხუცარი

ქველეს გაიტყეს ზეგებე,
 მწერქი ველებს ძალზე უნდა:
 ზეღუნეს როგორც ცენტროვდა,
 ჩვენი ზაღის კარსელი.
 იქნა ნატა,
 იქნა წელი,
 წინადა არტანს
 კარსელი.
 წი გვირგვინი პატარები,
 ანა გვიდა თქვენი წევა,
 ჩვენი ზაღის კარსელი
 ზეღუნეს როგორც ცენტროვდა.
 აქ ცენტროვდა წევის კარსელს
 ასე ნახვობი და ახე ნაკო,
 ასე თუ არ ივარჯიშე,
 ვერ გახვლები კოსმონავტი.

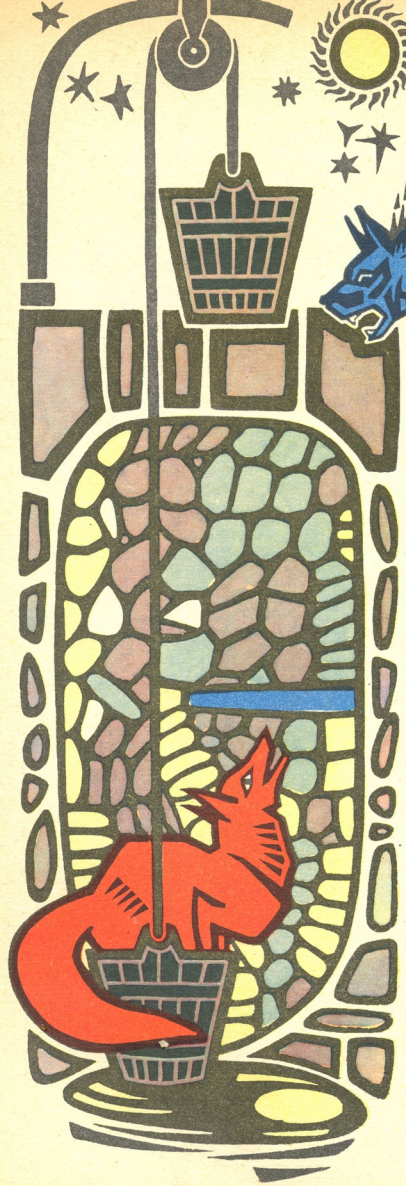
ახა, ჩვენი, მოველ სელი,
 ზრუნეს, ზრუნეს კარსელი.
 პაწაწინა კოსმონავტებს
 ვერ ჩაიტა არ გველებს, თორემ
 მთავრე რაა, მართა რაა,—
 მწესაც უნდა მოვტოვებო.
 ვერ კი უნდა ვივარჯიშოთ,
 ზრუნეს, ზრუნეს, ცენტროვდა.
 პატარები ხომ არა ვართ,
 აღარ გვიდა თქვენი წევა.
 ფრთხილად, ნატა!
 უნდა წელი!
 ზრუნეს, ზრუნეს კარსელი.
 თარგმანი ევანგელური
 ნახატი ჯ. შანიანი

ნახატი ჯ. შანიანი

— ზღელს ახა, თუ შევნიდებო, იქნება მთი დედაცო, რომ მოვნიდებო.—
 ზღელს დედას.
 გავტრიადა სხელიანკა, ეს ჩა უნოზად ქუბი კოვლიანო და თქვა—
 მიღო, შეც შევალ ღრმა
 წაღობს.
 მდინარეში შევლია დედაცო ზღელი ჭედას მივნიდებო და ახლოს მივნიდებო
 სხელიანკას.
 — ახა კი ვახვებო ზღელი, მე ავიომ ვავტრიაო.—
 შევნიდებო სხელიანკა.
 დედაცო ზღელი ვაღუდა და სხელიანკამ ვავტრია.
 — თორღ, სხელიანკა,—
 ვახვნიდა დედას.—
 მოვნიდებო, ახ შევნიდებო და კარგ
 ცურვასაც ის
 ვიწლი

მელა ქვთქრი

აფრიკის ხალხთა ზღაპარი

ერთხელ მეღას წყადი მოსწყურდა და ჰას-თან მივიდა. ჰაში ჩაშვებულ თოკზე ორი კასრი იყო გამოზმული. მეღა ზედა კასრში ჩაჯდა და ჰაში ჩაეშვა, მეორე კასრი კი ზევით ამოვიდა.

მეღამ წყადი დაღია, მაღლა კი ვეღარ ამოღის. ამ დროს, ჰაში აფთარმა ჩაიხედა და იქ მეღა და მთვარე დაინახა. აფთარმა მეღას ჩასძახა:

- მეღა, მანდ რას აკეთებ?
 - ყველს მივირთმევ, თუ გინდა ნახევარს შენ დაგიტოვებ.
 - როგორ ჩამოვიდე?
 - კასრში ჩაჯექი! — დაუძახა მეღამ.
- აფთარი კასრში ჩაჯდა და ჰაში ჩაეშვა. მეორე კასრი კი, რომელშიც მეღა იჯდა, მაშინვე ზევით ამოვიდა.

მოტყუებული აფთარი დღესაც ჰაში ზის.

თარგმნა თინა ჭელაძემ

ნახატი ლიმიზაი ზარაფივილინა

ნაწი აკრძალულია

ციალა

- რა შეგერა ციალაში?
- წინსაფარი ფრიალა.
- რით გამოჭრა?
- მაკრატლითა.
- რით შეგერა?
- ნემსითა.
- რით ჩაიცვა?
- სიმღერითა?
- რით გაცვიოთა?
- რეცხვითა!

თოჯინა

ჩემო თოჯინა, რა ხარო,
 რა ცუდი შვილი მეაფხარო.
 თუ ტირილს არ მიატოვებ,
 სკოლაში როგორ წახვალღო!

თხა

თხა მეაფს კუდა და ნაცარა,
 მოელი ვენასი გასცალა,
 ისე შესასწალა უურმენი,
 წვერი არ გააცანცალა.
 ამბობს ბაბუა ილია:
 ამას ჩამოსძვრეს კბილია,
 თავიდან მოვიცილებდი,
 რმე რომ არ ჰქონდეს ტკბილია.

ბინი ეს ბინკუვი

ბინი ჯანაპირი
სოფლისა

ნახატები ბინის ვრთხილისა

ვეწნა მცხობგან მხავალ ცხოველს ზნაჩის ძი-
ლი, ან ძილქუშა ახასილეს. ისინი შედილობის და-
ბლივით, ზოგა უფრო ადრე, მეტადი ადგილას იმა-
ლებიან და ხანგრძლივად იძინებენ.

ზნაჩის ძილი და ძილქუშა სხვადასხვაა. ზნაჩის
ძილის დროს ცხოველს შესაძლებელია ხანდახან გა-
მოიღვიოს, მზესე გახვას და შემდეგ ისევ დაიძინოს
ძილქუშა უფრო დროს ძილს ნიშნავს. ამ შემთხვევაში
ერთხელ დაიძინებულ ცხოველი ვარდეთლ დროსვე
არ იღვივებს. ძილქუშის დროს ცხოველი ვარდეთლზე-
ბას თითქმის ზღვიანად კარგავს.

ზღვიანი იქიბობის დამდეგს იმდენს სიროში, ან
ხალკე სხვა ნივთიერებულ ადგილს და ადრე ვახუბუ-
ღამდე ძილქუშს ეძლევა.

ზოგიერთი დამტარა თავს იფარებს ვარცხნილს,
მლაშეებს, კვლის ქუჩრტიანებს და მსხვეს ადგილებს
და აქ ზნაჩის ძილქუშა ატარებს დროს.

ზაფხუა შემოდგომისზე ჩრდილად ნივთიერ სირო-
ში იმდენს და ვახუბუღამდე ძილქუშა იძვივებს.
მაგი შემოდგომის დამდეგისათვის ბუნება იმა-
ლებს და იძინებს. მაგრამ ახალ ამინდში იგი იფე-
რებს, მზეს ეფიცებს და შემდეგ ისევ იძინებს. სხვა-
თხელ ადრე ვახუბუღამდე იფიცებს.

ვეწნებუი დავი ბუნეს მუდრი ადგილს იფე-
რებს და ში ვახუბუღამდე სინეს. მაგრამ თუ
დავი ძილის დროს ჩაიბე მისეზის ვამ დავრჩის,
ბუნეიდან ვარე ვამოკარდება. ეთი ხანს დარჩენის
მერე კი შესაძლოა ისევ დიბინოს.

ამბობენ, თითქმის ზნაჩის ძილის დროს დავი თავს
იწივს და თავისი სისხლი არსებობს. ეს მართალი
არ არის. ჩამდენი სისხლი უნდა ჰქონდეს დავის, რომ
მიეღოს ზნაჩის ხავედელ დროს სისხლივლენი დავი
ზნაჩის ძილის დროს არც ქანს და არც სეპს. ვა-
ხუბუღამ-შემოდგომისზე სხეულში იფიცებს ცხიმს,
რომლის მარჯველ მედლი ზნაჩის ცხოვრობს. ამი-
ტირია, რომ ვახუბუღამდე ზნაჩის ძილქუშავს ვამო-
ფიხილუბუბუ დავი მერად ვამბუღა და ღონების-
დოლი.

შემოდგომის დამდეგისათვის თუ დავი კარკად
ვახუბუღამდე არ არის, არ იძინებს, თუნდელ ზნაჩის
მეტად ხუხუხია უფოს.

ახვედ ზნაჩის ძილის და ძილქუშის დროს სხვა
ცხოველებულ არსებებს არც ქანს და არც სეპს.
სამხრეთი ვახუბუშა ცხოვრობს ვეფელი მთის. ეს
ცხოველი უამე ზვიტლიან ზნაჩის ძილქუშს ეძლევა
და მზიად ახალამდე ამ მდინარისათვის არცა.
ამეფარა, ვეფელ მთის ძილქუში ზუღადრანჯა
უფიველ ვარდელდა. ეს ეფელავა უფრო მძინარა ნა-
დაიათ.

ძილქუშა მეფი მთის შედილეს ზელში ვეფე-
ნთი, ვადეაბრუნ-ვამოკარგნო, ნენში ვუჩხელა-
თი, უფრო მთავრით, იგი მხოლოდ ვუჩხელს იფიც თუ
ვაიმეცურებს, რადგან მას თითქმის ზღვიანად და-
კარგული აქვს მგრძობიარობის უნარი.

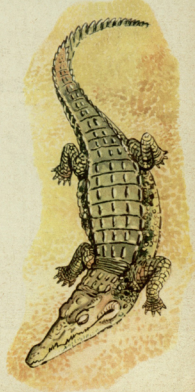
ძილი და ძილქუში ახასილესი ცხელი ქვევის
ცხოველებულს, მაგრამ ისინი იძინებენ ზეფელის
ვალებების დროს.

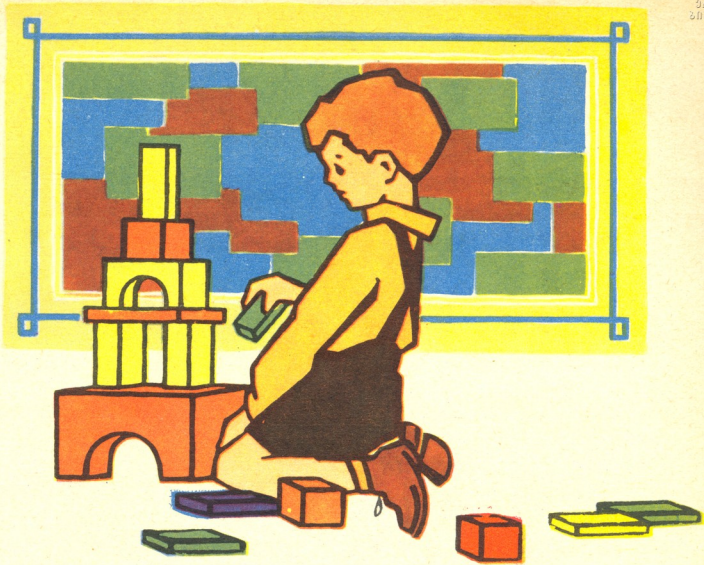
დენარაღი ვარკის ვარეფი ადგილს ერთხელ
სამეწარმო ემპედილია მოგზაურობდა. მათ ერთი
მარა დავისში შეიხვეს, კარგები ვარსი, ცეცხლი
დავარს და სავლის მზალებს შეუდგნენ.

ამ უფელში ჩიი იფეენ, მზარეთლებსა შეაჩ-
ნეს, ცეცხლს ქვე მარა შეიძარა, შემდეგ მარა
შეიბი ამოწა, ქარა შეიწა და დიწარა, ტანს
ვაშვიარდა და სავლილ დავილეს. მზარეთლებს
და ვამუღებს, რომდენე ადგილობრივი მცხოვრებ-
ლები იფეენ, შინს ზარს დეფაო. ისინი მარაზე
დაემეწენ და ბარალი და ვეფარალი შევს შენარ-
ლებს თხოვდნენ.

ამბობენ ქარს ქველენ დავილეთი ვეხი
მეტარს სეგრის ნარევი ვამოწარა. ემპედილის წე-
რებში ნარევი მოკლეს და თავიანი კოლმეთისა შე-
მავს.

ჩიილესი ვეფი დამეწარდები ვამოკარგის
დენარად, რომ ამ ადგილს ვეფილი ჰქონს და მასში
ნარევის უტეობიათ. ვეფილს ვამო ჰქონს ამოწარ-
ლა, მასში მცხოვრები ნარევი ვამოკარგულან მამო-
ბულ წელსიცივეში, მხოლო ერთი ზღვიანი ჩილელა
და ძილს მიხეცენ. ეს ნარევი აქ დარს მანამდე ვი-
არე ჩიი ნულდრეობს ემპედილამ არ დარეფია.

ნოსტალი

ლიმიზი სხილაშვილი

ნახატი გიორგი როინიშვილისა

მამამ ბატარა თენგიზს ხის სამშენებლო „კონსტრუქტორი“ მოუტანა. ბავშვს ძალიან გაეხარდა. ღამაში ყუთი ხელში რამდენჯერმე შეატრიალ-შემოატრიალა, შემდეგ გახსნა და სამშენებლო ნაწილები სათითაოდ ამოალაგა.

ყველაფერი ყურადღებით დაათვალიერა და მერე მამას უთხრა:

— მამიკო, ახლა მე სახლს ავაშენებ, შენ კი მიყურე.

გაჩაღდა მუშაობა. ბავშვი დიდი გულმოდგინებით შეუდგა საქმეს. ხანდახან მამაც ეხმარებოდა

— ხომ კარგი სახლი ავაშენე?—იკითხა ბოლოს თენგიზმა.

— ჩინებულია!—მოუწონა მამამ. მშენებლობა თენგიზის საყვარელ საქმედ გადაიქცა.

ერთხელ თენგიზმა მამასთან ერთად იმ ადგილას გაიარა, სადაც დიდი სახლის მშენებლობა იყო დაწყებული.

— მამა, ცოტა ხანს აქ გავჩერდეთ!—შეეხვეწა ბიჭი.

მამა-შვილი შეჩერდნენ. მშენებლობაზე დიდი ფუსფუსი იყო, თენგიზი თვალს ვეღარ ამორებდა იქაურობას.

— მოგწონს, შვილო, ეს საქმე?—შეეკითხა მამა.

— დიდი რომ გავიზრდები, მეც ასეთ სახლებს ავაშენებ!—უთხრა თენგიზმა მამას და ხელი მშენებლობისაკენ გაიშვირა.

იგი ხნის წინათ ცხოვრობდა ერთი მოხუცი ბუ. იგი მხატვარი იყო და ჩიტებს კაბებს უხატავდა: წითელს, ყვითელს, ნაცრისფერს, მწვანეს, — როგორსაც ისინი მოსურვებდნენ.

ერთ დღეს, ბუსთან მივიდა ყვავი და სთხოვა:

— ისეთი კაბა უნდა დამიხატო, რომ სხვა ფრინველების კაბებს არაფრით ჰგავდეს, ჩემი კაბით ყველას უნდა ვჯობო.

— უ-უ-უ, კარგი, კარგიო, — უთხრა ბუმ და ყვავი შავ საღებავიან ქილასთან დასვა. ასე უნდა მჯდარიყო იგი რამდენიმე ხანს.

— აი, უკვე მზადაა შენი კაბა, — უთხრა ბოლოს ბუმ, — შეგიძლია წახვიდე შინ. მე შეგასრულე შენი თხოვნა: ვერ იპოვი ჩიტს, რომელსაც შენნაირი კაბა ექნება.

ყვავმა მადლობა გადაუხადა ბუს და დაემშვიდობა. როცა შინ მივიდა და საარკვეში თავისი შავი კაბა დაინახა, გაბრაბებულია შეჰყვირა:

— ამ მხატვარს შავ დღეს დავაყრიო! ბუმ გაიგო ყვავის ძუჭპარა, შეეშინდა და სასწრაფოდ გადაიშალა. მხოლოდ დაღამებობას გამოვიდა თავშესაფრიდან და ტყეში გაფრინდა.

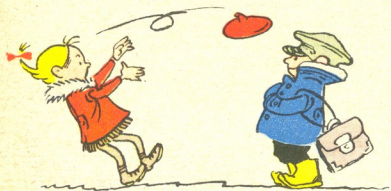
იმ დღიდან ბუ დღისით ვეღარ ჩნდება ფრინველებში და მხოლოდ ღამლამობით დაფრინავს.

გერმანულიდან თარგმნა
ლუიზა მებრეველი

9368

უხარია რაც აქ ხდება,
მაგრამ ბოლოს ვაწითლდება.

ნახატები ვ. ჩიქოქიძისა

— დათა! რას ვკეთებ!—ჭკითხა ერთმა
ძეორეს.
— არაფერს!
— შენ, სანდრო?—ჭკითხა ახლა მეორეს.
— მეც იმას ვაკეთებ, რასაც დათა.

აკითხავიკაცი გაპოსანა

ჭაღაში მოფრინდა რამდენიმე ჩიტო. როცა ორ-ორი დაჯდა თითო ხეზე, ერთი ხე ცარიელი დარჩა; თითო ხეზე თითო ჩიტო დაჯდა—ერთი ხე დაბაკლდა.

რამდენი ხე და რამდენი ჩიტო იქნებოდა?!

აზრიანი გლეხი

ა.ლ. შიჩინაშვილი

ყო ერთი საწყალი გლეხი. რალაც შემიხვე-
ვით იმოვნა ცხენი; უნაგირი კი არა ჰქონდა.
მისი ყიღვისათვის არც ფული მოეპოვებოდა.
ამგვარად მისთვის ცხენის ყოლა უსარგებლოდ
რჩებოდა.
იფიქრა, იფიქრა და ბოლოს გადაწყვიტა: მო-
დი, გავყიდი ცხენს, ფულს შევიძენ და მით
უნაგირს ვიყიდიო. თქვა და აასრულა: უნაგირი
შეიძინა, მაგრამ ახლა უცხენოდ დარჩა.

კავშირი
ფაქლო ზის — თუზი არ არის,
ღულუნებს — მტრელი არ არის.
გალახს სუამს — ძროხა არ არის.

ჩქარა გაოსათარი

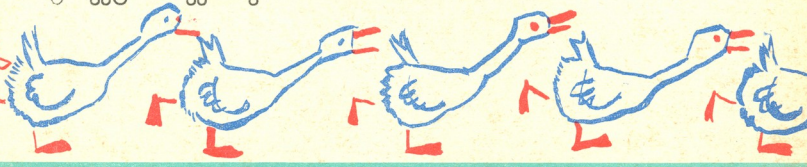
კატა კნავიდა, ჩხავიდა, წრუწუნ-წრიპინას აწრუწუნ, აწრიპინ ახრამუნებდა.

ქრნალ „ჯიჯილიდან“

ველარ ტიუხატუგია

თამაზ მათიკიშვილი

ერთი, ორი, ნახლ დგას და ითვღის, ითვღის:
ერთი, ორი... — უჰ, რამდენი ბატებია!
მოდის ბატი, მოდის იხვი, ერთი, ორი...—ბატოს მეტი
აბა, ჩქარა, გზა მიეცით, ველარ ხეუმატებია.
გაიქეცით აქეთ-იქით!

რედაქტორი ჯანსუღ ჩარაქვიანი, ხარედაქციო კოლეგია: ბ. გვიშტკოვი, კ. გვიშტკოვილი, ჯ. ლოლუა,
მ. შიშინაშვილი, ჯ. ნინუა, შ. ცხადაძე (ხაზბატორი რედაქტორი) ნ. წულუკიანი (რედაქტორის მოადგილე), რ. შიშინაშვილი
ხატარეულობა ალკა ცენტრალური კომიტეტისა და ვ. ი. ლენინის სახელობის ნორჩ ბიზნესთა ორგანიზაციის
რედაქციულიკური საბჭოს ქრნალი

ყდის მხატვრობა ეკუთვნის ზ. შორჩიძის ტაქტორიატი ბ. რიშინაშვილი.

გამოცემის ოცდამეცხედეტე წელი. რედაქციის შემოსული მასალები ავტორებს არ დაუბრუნდებათ.
გამომცემლობა „ნაბაღალე“, გამოცე. უკა. № 501, ტბამის ზეც. № 1975, ტბატი 34000, ხელმოწერილია დასაბეგდათ 20/VII 1964 წ.
ქრნალი დაბეგდათა მოღარაგულ კომისიას კომუნისტთა, ლენინის ტ. № 14 „ДНЛА“ ხა გრუვიკოხი ჯიხა, ტბანსა, პრეს. ინტენსივა № 91,
რედაქციის მხარხათა: თბლისი. ბეღხანის პრისა, № 91, ტელ. 5-37-38. წასი 20 კაბა.

61522

ყუჩარცხა! ყუჩარცხა! ყუჩარცხა!

ბავშვებო, ეს წიგნები, რა თქმა უნდა, უკვე შეიძინეთ და ადბათ წაკითხულიც გექნებათ. მაგრამ „ნაკადულმა“ კიდევ გამოსცა თქვენთვის ღამა-ზად გაფორმებული, ფერადნახატებიანი, საინტერესო შინაარსის დექსები, მოთხრობები და ზღაპრები. ახალი წიგნები უფრო დაამშვენებს თქვენს პატარა ბიბლიოთეკას.

